

AHMET SEVİNDİK **ROMAN**

BALKAN HAYALETLERİ

BUGÜN GÜNLERDEN SON GÜN

**BİR
ORHAN BERMAN
MAGERASI!**

hayykitap
EDEBİYAT

Ahmet Sevindik
BALKAN HAYALETLERİ

..... / /

Hayykitap - 848
Edebiyat - 189

Balkan Hayaletleri
Ahmet Sevindik

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Editör: Belgin Sunal
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-7685-54-2
1. Baskı: İstanbul, Haziran 2021

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ahmet Sevindik

BALKAN HAYALETLERİ

Ahmet Sevindik

11 Eylöl 1959 doğumlu olan Ahmet Sevindik, 1983 yılında Boğaziçi Üniversitesi İdari Bilimler Fakóltesi Siyaset Bilimi bölümünü bitirdikten sonra gazeteciliğe başladı. 1983-87 arasında *Hürriyet* gazetesini Dış Haberler Servisi'nde, 1987-1994 arasında Londra'da BBC World Service Türkçe Bölümü'nde çalıştı. 1994 yılından sonra *Yeni Yüzyıl* gazetesinde ve ATV'de Editör, Star TV Ankara Bürosu'nda Haber Müdürü olarak çalıştı. NTV, CNN Türk ve Sky Türk haber televizyonlarının kuruluşlarında ve yayına çıktıkları dönemde Editör olarak görev yaptı. 2004 yılında Tribeca İletişim Danışmanlık'ta göreve başladı. 2013 yılına kadar Tribeca İletişim Danışmanlık'ta Genel Müdür Yardımcısı olarak görev yaptıktan sonra serbest olarak iletişim uzmanlığı, marka ve kriz yönetimi danışmanlığı, metin yazarlığı ve çevirmenlik yapmaya başladı. Evli olan Ahmet Sevindik İngilizce ve Fransızca bilmektedir.

*Gölten ve Kemal Sevindik'in değerli anılarına,
sevgi, saygı ve minnetle.*

Birinci Bölüm

*“Mayadağ’dan kalkan kazlar
Al topuklu beyaz kızlar
Yârimin yüreği sızlar
Eylenemem aldanamam
Ben bu yerlerde duramam”*

Vardar Ovası Türküsünden

Kalkandelen, 26 Ekim 1912

‘Bugün günlerden son gün’... ‘Bugün günlerden son gün’... Bu sözler kafasında dönüp duruyordu Mahmut’un. Rahmetli dedesi severdi bu lafi. Sabahları öyle kaldırırdı torunlarını. ‘Bugün sanki son gününüz gibi yaşayın, işinizi yarına bırakmayın, yapmanız gerekeni yapın’ anlamında söylerdi bunu. Yerinde duramayan, habire koşturan enerji dolu bir adamdı. Kalbi altmış sekiz yaşına kadar dayanabilmişti bu felsefeye. Ama ayakta, bir şeyler yaparken ölmüştü, hasta yatağında değil.

Mahmut da şimdi öyle hissediyordu. Bugün salı, çarşamba veya perşembe değildi. Son gündü. Enerjisi çok olduğu, ya da öleceğini düşündüğü için değil... Aldığı kararın ağırlığı ona bu hissi yaşatıyordu. Yarın doğup yükseldiğinde güneş onları başka coğrafyalara yol alırken görecekti.

İki katlı taş evin avlusunda sessizliği kâhyanın ve hizmetçilerin ayak sesleri bozuyordu. Çocuklar çoktan uyumuştı. Araba yükleniyordu. Mahmut kesin talimat vermişti; sadece yükte hafif, paha-da ağır eşyaları alacaklardı yanlarına. Karısına kalsa, Safiye her şeyi götürmeye kalkardı. Ama sonuçta iki atın çektiği bir arabayla yola çıkacaklardı. Kendisi, Safiye ve hizmetçi olmak üzere üç yetişkin ve üç çocuk... Fazla eşya taşımaları mümkün değildi.

Mahmut, köşedeki sedirde oturmuş piposunu tütürüyordu. Kısa sakalını ve bıyığını sıvazladı. Kafasını kaldırıp mehtaba baktı. Ay

o kadar parlaktı ki, onun ışığından yıldızlar zor görünüyordu. Sokakta, evin önündeki ulu çınarın birkaç dalı avlu duvarının üzerinden bahçeye uzanıyordu. O dalların yaprakları, gölgesi, kendini bildi bileli huzur vermişti Mahmut'a. Ama şimdi, ekim ayının ortasına gelirken yapraklar iyice azalmıştı. Huzur ise hiç kalmamıştı. İki akşam önce Niyazi Bey'in köşkünde davet edildikleri yemeği hatırladı. Kasabanın ileri gelen Müslüman eşrafi oradaydı. Yemekten sonra sandalyeler bahçeye konulmuş, sohbet geçilmişti.

"Ağalar, efendiler, gidişat çok kötü... Bu savaş hayırlı neticeler vermeyecek," demişti, Meşrutiyet kahramanı Resneli Niyazi Bey... "Sanki savaş çıkmayacakmış gibi, sanki barış olacakmış gibi Harbiye Nazırı Nazım Paşa tam yetmiş bin tecrübeli askeri terhis etti... Bu nasıl gaffettir? Güya Rusya garanti vermiş... Balkan devletleri saldırmayacakmış. Moskof'un garantisinden ne olacak? O kıskırıyor bu komitacıları zaten... Şimdi ordu mevcutlarını rediflerle, Mevlevilerle, bandocu, mızıkacı askerle doldurmaya çalışıyorlar. Ordular üçte bir veya yarı mevcutla savaşıyor. Bulgarlar Trakya'da ilerliyor. Karadağlılar İşkodra'yı kuşattı. Sırp ve Bulgar fırkaları Makedonya'da ilerliyor. Komanova'da bir muharebe bekleniyor. Ne olur bilmem ama bu kabiliyetsiz, cahil paşalarla zafer kazanmak mümkün görünmüyor."

"Niyazi Bey, Kalkandelen ne olacak?" diye sormuştu buğday tüccarı Selman Ağa.

Gözlerini uzaklara dikmiş, kafasını biraz çevirmişti Niyazi Bey cevap verirken; sanki bir iki damla gözyaşını saklamak istiyor gibiydi. "Makedonya'yı gözden çıkardılar. Savunmayı Arnavutluk'tan başlatmak istiyorlar. Kalkandelen muhtemelen Sırpların eline düşer. Ben yarın Trakya cephesine hareket edeceğim. Buradaki kuvvetleri de güneye sevk edeceğiz. Bir hafta içinde burada sizi koruyacak asker kalmayacak."

Niyazi Bey'in konukları o gece göğüslerinde, omuzlarında büyük bir ağırlıkla ayrılmışlardı köşkten.

Mahmut derin bir nefes aldı. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yola koyulacaklardı. Ailesinin kaç yüzyıldır Kalkandelen'de olduğunu hesaplamaya çalıştı. Büyük dedelerinden biri az ilerdeki Harabati Baba Bektaşî Dergâhî'nü kuran Sersem Ali Paşa'nın maiyetindeydi. Kanuni Sultan Süleyman'ın vezirliğini bırakıp derviş olmak için Balkanlar'a geldiği için adının başına Sersem lakabı eklenen Ali Paşa'nın en güvendiği yoldaşlarından biriydi. Mahmut'un ailesi neredeyse dört yüz yıldır Kalkandelen'deydi. Şimdi her şeyi arkasında bırakmaya hazırlanıyordu. Atalarının mezarlarını, bağlarını, dükkânı geride bırakacaktı. Kendi kendisine hatırlattı; "Bunu kendim için yapmıyorum, üç sübyan için yapıyorum. Onların bir hayatı olsun, esaret çekmesinler diye yapıyorum."

Daha iki saat önce Alaca Cami'de kıldığı akşam namazını düşündü. Hem dış cephesinde, hem de içindeki rengârenk kalem işi süslemeleri ile çocukluğundan beri severdi bu camiyi. Babasının elini tutarak orada ilk namazını kılmaya gittiğinde dört veya beş yaşındaydı. O yaşta bile hayranlıkla izlemişti süslemeleri. Hâlâ da her bakışında hayranlık ve ulvi bir güçle bütünleşme duyguları canlanıyordu içinde. Alaca Camii'ni bir daha görebileceğini sanmıyordu.

Avlunun aralık kapısından kardeşi Muhammed girdi. O da Mahmut gibi ince, uzun ve yakışıklı bir adamdı. Bıyıkları biraz gürleşmişti ama sakalı hâlâ doğru dürüst çıkmıyordu. Mavi gözlerini analarından almıştı. Beş yıl önce babaları Makedon çeteciler tarafından öldürüldüğünde Mahmut yirmi, Muhammet on sekiz yaşındaydı. Etraflarındaki bazıları, yıllardır komşu saydıkları, isimlerinin arkasına amca kelimesini ekleyerek hitap ettikleri alçaklar onların sahipsiz kaldığını, mallarına mülklerine el koyabileceklerini sanmışlardı. Ama iki kardeş sağlam durmuştu. Bağları, hayvanları, evleri ve kasabadaki kumaş dükkânını korumayı başarmışlardı. İşleri gayet iyi gidiyordu. Savaş çıkana kadar... Şimdi dünyaları ters yüz olmuştu.

Muhammed, ağabeyinin yanına oturdu:

“Gel şu işi bir daha düşün ağam. Yapma, etme... Ata toprağını, vatanını terk etme.”

O, baştan beri karşıydı Kalkandelen’i terk etmeye. Mahmut bu konuyu onunla ilk kez konuşmaya çalıştığı o günü, beş yıl öncesini hatırladı.

“Kardeşim, yakında, çok yakında buralar başkalarının vatanı olacak ve bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ben çocuklarımı esaret altında yaşatmayacağım. Geldiğimiz yere, Anadolu’ya döneceğiz. Yeni bir hayat kuracağız.”

“Kaçmanın sonu yok ağam. Gâvur oraya gelmez mi sanırsın? Kaçtıkça peşinden gelir. Bizim köklerimiz burada. Kimse o kökleri kopartıp atamaz. Savaş bitip toz duman dağılınca burada hayat devam edecek.”

“Eskisi gibi olmayacak Muhammed. Kim bilir kimin bayrağı dalgalanacak buralarda... Bak Sırp, Makedon komşuların, dostların kaç gündür ortalıkta görünmüyor. Ne yapıyorlar dersin? Bıçaklarını biliyorlar! Sen de Raziye’yi al ve bizimle gel. Yine hep birlikte olalım.”

Muhammed bir yıldır sevdalıydı Raziye’ye. Raziye de ona. Bir aya kadar düğün yapmaya hazırlanıyorlardı. Ağabeyini ikna edemeyeceğini biliyordu. Gülümsedi. Boş ver gibilerinden elini salladı:

“Biz buraya aitiz, burada kalacağız.”

Mahmut da onun Anadolu’ya gelmeyeceğini biliyordu. Bir süre sessiz oturdular.

“Her şey senindir. Birkaç parça elbiseyi ve birikmiş paramı alıp gideceğim. Bağlarda ve dükkândaki hissem için seninle anlaştık ve helalleştik zaten. Burada kalanlara iyi bak.”

Muhammed, hissesine karşılık ağabeyine bir kese altın, bir miktar nakit para ve babadan kalma Osmanlı Bankası hisselerinin yarısını

vermişti. Bunlara hiç önem vermiyordu. Ama ağabeyinin ailesiyle beraber gitme kararı alması neredeyse fiziksel olarak canını yakacak kadar içini acıtıyordu. Buruk bir gülümseme kapladı yüzünü: “Safiye yengem ne diyor bu işe?”

“O da biliyor çocuklar için en iyisinin bu olduğunu.”

Uzaklardan birkaç el silah sesi geldi. Avludakiler kulak kesildi ama silah sesleri devam etmedi. Mahmut, evin kapısında duran karısına baktı. Ufak tefek, açık tenli güzel bir kadını Safiye. Üç çocuk doğurmuştu ama hâlâ ince bir kadındı. İki hizmetliyle birlikte evi çekip çeviren oydu. Sürekli koşturması, bitmek bilmeyen enerjisi onu ince tutuyordu herhalde... Kapının girişindeki fener onun güzel ve biçimli yüzünü aydınlatıyordu. O yüzü ilk gördüğü ve kalbinden vurulduğu günü hatırladı. Şimdi o kadını küçük çocuklarıyla birlikte bir maceraya sürüklüyordu. Safiye’nin ona aşkı da, saygısı da büyüktü. Mahmut’un kararına karşı çıkmazdı. Biraz önce onun hakkında kardeşine kesin bir dille konuşmuştu ama Safiye’nin bu yolculuk için çok istekli olmadığını farkındaydı. Yine de kararının doğru olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Safiye de çocuklar da, onların çocukları ve hiç görmeyeceği torunları da bu karardan ötürü ona dua edeceklerdi bir gün.

Harabati Baba Tekkesi’nden gelen sandığa baktı. Orta boy bir sandıktı. Çok ağır olmayan, manevi değerleri maddi değerinden daha yüksek birkaç parça tarihi eşyanın yanı sıra dervişlerin altınlarının önemli bir kısmı da sandıktaydı. Mahmut bu sandığı İstanbul’da Bektaşilere teslim edecekti. Birkaç saat önce, tekkenin Şeyhi Osman Baba iki dervişle birlikte bizzat gelmişti sandığı bırakmaya. Sırtını sıvazlamıştı Mahmut’un.

“Hayırlı olsun evladım. Seni bu kararın için kimse kınamasın, suçlamasın. Sen ve ailen için en hayırlısı neyse o olsun. Buralar ne olacak bilmiyorum. Ama biz daha burada kalacağız. Bilirsin, dervişler, Kalenderiler, Bektaşiler, bizler bu topraklara Osmanlıdan

önce geldik. Buraları Müslüman toprağı yaptık. Şimdi Osmanlı gider mi bilmem ama biz yine burada olacağız. Dayandığımız kadar dayanacağız. Bu arada, bize mal mülk gerekmiyor. Var olanı da Sırlara kaptırmayalım. Kardeşlerimize yarasın.”

Kâhya Hasan'ın kalın sesi düşüncelerinden sıyrıldı Mahmut'u.

“Araba hazır beyim. Bağ evinden getirdiğimiz atlar dinleniyor. Osman Baba yarın erkenden iki at yollayacak. Onları da yedek tutarsınız.”

“Mülazımı Sâni Hikmet Efendi'den haber geldi mi?”

“Haber yolladı. Şafakta kasaba çıkışında bekleyecek.”

Bunu Niyazi Bey ayarlamıştı. Bazı evraklar ve bir miktar cephane Mülazımı Sâni Hikmet Efendi komutasında bir bölük askerle Selanik'e gönderiliyordu. Mahmut ve ailesi de bu kafil ile gideceklerdi. Yolların çetelerle, eşkıyalarla dolu olduğu böyle bir zamanda silahlı bir birlik eşliğinde yola çıkmak şanstı.

Kalktı, kucakladı kâhyayı:

“Tamam Hasan. Sen de bağ evine dön artık. Allah yardımcınız olsun. Sağlıcakla kalın.”

Hasan, babalarından kalma, en zor zamanlarında yanlarında durmuş sadık ve mert bir adamdı. Şimdi o da geride bırakılacaklar arasında kalmıştı. Geride bırakmaya hazırlandıklarını düşününce Mahmut'un gözleri yaşardı. Ama ağlamak herkesin içinde olacak şey değildi. Usulca başını çevirdi, dişini sıktı:

“Hadi bakalım yatalım artık. Yarın erkenden yola çıkacağız.”

Kardeşine döndü:

“Yarın sabah görüşürüz Muhammed.”

“Burada olacağım ağam.”

İki kardeş bir süre baktılar birbirlerine. Mahmut ertesi sabahtan sonra bir daha kardeşini göremeyeceği hissine kapıldı birden. Yüreği ağırlaştı, soluğu kesildi. ‘Yanlış yapıyorsun’ diye bir ses yükseldi

Yedi bıçak darbesi. İkisi kurbanın sırtında, üçü karnında, biri kolunda, biri de kaşığında. Ve kızdırılmış metalle bırakıldığı anlaşılan izler. Belgrad'da, Tuna'nın kıyısında bir Türk'ün cesedi... Ölen, Türkiye'nin en büyük iş gruplarından Cevval Holding'in sahibi Erol Cevval'in, günler önce şirketin milyonlarca avro parasıyla kaybolan oğlu Hikmet.

Mahmut, yüz yıldan fazla bir zaman önce çocuklarının ve sonraki kuşaklarının geleceğini kurtarmak için Makedonya'dan kaçıp Anadolu'ya sığınmıştı. Ama Balkanlar ailesinin peşini bırakmadı. Sanki ona can borçları varmış, o da alacağını topluyormuş gibi, torunu yine Balkan topraklarında can verdi.

Balkanlar'dan Manisa'ya, İstanbul'a, oradan tekrar Balkanlar'a uzanan yüz küsur yıllık bir ticaret, tarikat, cemaat, akçeli işler, cinayet hikâyesi... MİT, Sırp polisi ve istihbaratı, Sırp mafyası arasında olayın peşini bırakmayan eski emniyet mensubu Orhan Derman ve onun ekibi...

Delilleri takip ederseniz suçluyu bulursunuz ama parayı takip ederseniz neyle karşılaşacağınızı bilemezsiniz!

hayykitap

32 TL

KDV'DEN MUAFTIR

ISBN: 978-625-7685-54-2

9 786257 685542